

ved at betegne ham, kunde blive fri for Straf. Jeg kan derfor ikke ret forstaae, hvorledes man her kan savne en virkelig Person, eller hvorledes man kan finde en Forseelse, en Forbrydelse deri, at der er sat et urigtigt Navn som Udgiver. Ja! dersom det urigtige Navn er et Navn paa en tredie Mand, som paa ind-
gen Maade har havt med Udgivelsen eller med Skriftet i det Hele at gjøre, saa er der upaatvilelig en Forseelse, en Forbrydelse, som et begaaet, men paa ingen Maade mod det Offentlige, men kun mod en privat Mand; bliver derved den private Mand dragen ind under Sagen og forulempet, saa kan han derfor søge Skadeserstatning; men han vil ikke kunne blive straffet, thi mod hans Venægtelse vil man ikke kunne straffe ham. Det vil blive Bogtrykkeren, som maa bevise, at Manden virkelig er den Person, som har udgivet Skriftet, thi ellers holder man sig til Bogtrykkeren og har ham som Udgiver, saa jeg kan slet ikke forstaae, hvori der her skulde ligge nogen Banfælsighed. Den anden Ting, som jeg maa tilstaae, jeg mindre skarpt har kunnet fatte, det er, hvorvidt man vil paalægge Udgiveren af et Dagblad Ansvarligheden for de Artikler, som have en bestemt navngiven Forfatter. Det troer jeg ikke, at man kan. Det forekommer mig, at der, hvor Forfatteren træder frem, der, hvor han navngiver sig, der, hvor han altsaa til-
lige navngiver sig som Udgiver, der er han den egentlige Udgiver; den Anden bliver egentlig kun at betragte som Bogtrykker, som Den, der igjennem en aldeles mekanisk Indretning, det, som ligger i at brede Bladet ud, hver Dag hjælper til, at denne Artikel kommer for Dagen. Naar man hertil siger: ja! men det er en meget stor Hjælp, han har givet ham, saa er det aldeles ingen anden Hjælp end den, enhver Colporteur eller Den, som bringer Bladet om, giver, og, naar vi her vilde komme til det Stykke, som er brugt mange Steder, men vistnok ikke med Held, her at straffe en Anden end den virkelige Forfatter (Hør!), saa troer jeg, at vi ere paa en aldeles feil Ve. Jeg har ogsaa forstaaet denne Paragraph saaledes, at der, hvor en virkelig Forfatter eller Udgiver — thi her kommer det ud paa det Samme — navngiver sig som Den, der er den egentlig

Skyldige i at have bragt dette eller hiint Skrift eller Stykke af et Skrift frem for Offentligheden, der har man alene at holde sig til ham og ikke til nogen Anden. Min ærede Ven, som sidder her ved Siden af mig (Spandet), bragte en Sag eksempelvis paa Bane, som jeg troer ikke var aldeles rigtigt forstaaet. Han henpegede til Noget, som havde staaet i en Tidende og som, saavidt jeg forstod det, angaaer en Sag, der nu efterhaanden er os Alle bekendt, nemlig om Meddelelser af Tilbrægelser ved Armeen. Dersom det er denne Sag, som min ærede Sidemand sigtede til, saa troer jeg, at man har taget feil af dens egentlige Betydning. Her er ikke Spørgsmaal om at straffe En for en Meddelelse, som han har givet til et Blad og som er blevet brugt af dets Udgiver under eget Ansvar. Det Strafbare ligger ikke i, at Vedkommende har givet Meddelelsen og er derved bleven Medforfatter, det ligger deri, at han som Militair, indenfor en Krigshærs Omraade, hvor Krigsretten gælder, har overtraadt den specielle Lovgivning (Ja!). Der er nemlig en speciel Lov, som siger: „Ingen maa i saadant Tilfælde meddele Noget“; han er ikke straffet, fordi denne Meddelelse er offentliggjort, men han er straffet, fordi han har gjort denne Meddelelse. Naar man nu siger: ja, men han er bleven straffet for at have skrevet et Brev, og et Brev er mellem Mand og Mand en ukrænkelig Hemmelighed, saa maa man vel lægge Mærke til, at Krigen er saavidt ud over alle de almindelige Lovgivingers Gebeet, at der er ingen ustraffelig Hemmelighed. Det er en Ulykke, Krigen er i sig selv en saa vildfarende Sag, at alle Vildfarelser der blive til det Rette. Indenfor en Armees Grændse, bliver det at aabne Breve, hvor slet det end i sig selv er, (Hør! Hør!) noget Dagligdags, Noget, som Enhver veed, at han skal være fattet paa. Der er i den Nødvendighed at føre Krig saa meget Slethed, at man maa gribe til flette Midler (Hør!) for at skaffe Dyd tilveie i det Udydige, man maa bruge den Art Midler, jeg siger ikke, at det er absolut nødvendigt, men jeg siger, at det er den gængse Brug, jeg siger ikke, at det ved denne Leilighed har behovet at være saaledes (Hør! Hør!). Det er Spørgs-